

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 12 december 1996

Mål T-130/95

X
mot
Europeiska gemenskapernas kommission

”Tjänstemän – Befordran – Jämförelse av meriter – Betygsrapport –
Upprättad för sent – Talan om ogiltigförklaring och skadestånd”

Fullständig text på franska II - 1609

Saken: Talan dels om ogiltigförklaring av kommissionens beslut att inte befordra sökanden till lönegrad A 4, dels om rätt till skadestånd.

Utgång: Ogillande.

Resumé av domen

Sökanden, som är tjänsteman i lönegrad A 5, vägrade att underteckna det förslag till betygsrapport för perioden 1 juli 1991–30 juni 1993 som hans enhetschef tillställde honom genom skrivelse av den 21 februari 1994. Den 6 maj 1994

undertecknade sökanden en förklaring om förlängning av sin betygsrapport för år 1989–1991, som generaldirektoratet för personal och administration (GD IX) återsände den 20 juni 1994 med påskriften ”felaktig (saknar beskrivning av arbetsuppgifter)”. Den 20 januari 1995 inregistrerade GD IX förklaringen om förlängning av betygsrapporten med påskriften ”korrekt”, jämte en bilaga som innehöll en beskrivning av de arbetsuppgifter som sökanden hade haft under betygsperioden 1991–1993.

Tillsättningsmyndigheten avlog i enlighet med den partsammansatta gruppens förslag sökandens ansökan om att föras upp på förteckningen över de tjänstemän som GD V föreslagit för befordran till lönegrad A 4, där sökanden inte fanns med. Tillsättningsmyndigheten avlog även hans klagomål mot kommissionens tysta vägran att befordra honom till lönegrad A 4, vilket framgår av kommissionens beslut att till lönegrad A 4 befordra de tjänstemän som tillsättningsmyndigheten bedömt som de mest förtjänta.

Yrkandet om ogiltigförklaring

Upptagande till sakprövning

Förstainstansrätten avlog kommissionens invändning om rättegångshinder avseende att talan om ogiltigförklaring fördes mot förteckningen över tjänstemän som kunde komma i fråga för befordran, vilken endast utgjorde en bekräftelse av vägran att inskriva sökanden på förteckningen över de mest förtjänta tjänstemännen. Förstainstansrätten förklarade att det omtvistade befordringsförfarandet är ett komplext administrativt förfarande bestående av en följd handlingar som är mycket nära sammanbundna. Sökanden hade således rätt att föra talan om ogiltigförklaring av alla beslut som ingick i det omtvistade befordringsförfarandet, som i detta fall förteckningen över de tjänstemän som kunde komma i fråga för befordran (punkterna 28 och 29).

Hänvisning till domstolen den 11 augusti 1995, kommissionen mot Noonan, C-448/93 P, REG. s. I-2321, punkt 17

Bakgrund

Den första delen av första grunden: Frånvaro av betygsrapport för år 1991–1993 vid tidpunkten för det omtvistade befordringsförfarandet

– Upptagande till sakprövning av den första delen av grunden

Förstainstansrätten ansåg att sökandens påstående att hans betygsrapport för år 1991–1993 inte hade kommit GD V till handa förrän den 20 januari 1995, vilket påstående framfördes för första gången i repliken, inte utgjorde någon ny grund, i motsats till vad kommissionen hade hävdat, utan utgjorde ett argument till stöd för den första delen av grunden (punkt 33).

– Fråga huruvida det fanns stöd för den delen av grunden

Förstainstansrätten erinrade om att betygsrapporten utgör ett oumbärligt medel för bedömning varje gång som en tjänstemans karriär skall bedömas av överordnade. Ett befordringsförfarande är oegentligt om tillsättningsmyndigheten, i strid med artikel 45 i tjänsteföreskrifterna, inte har kunnat vidta en jämförande bedömning av kandidaternas meriter då betygsrapporterna för en eller flera av dem av administrativa skäl har blivit upprättade för sent. För att ogiltigförklara ett befordringsbeslut räcker det dock inte med att en kandidats personalakt är felaktig och ofullständig, annat än om det kan konstateras att denna omständighet har haft en bestämmande inverkan på befordringsförfarandet. Tillsättningsmyndigheten kan framför allt på andra sätt söka kompensera avsaknaden av betygsrapport. Under särskilda omständigheter kan avsaknaden av betygsrapport kompenseras av förekomsten av annan information om en tjänstemans meriter (punkt 45–48).

Hänvisning till domstolen den 12 oktober 1978, Ditterich mot kommissionen, 86/77, Rec. s. 1855, punkterna 18 och 19; domstolen den 10 juni 1987, Vincent mot parlamentet, 7/86, Rec.

s. 2473; domstolen den 17 december 1992, Moritz mot kommissionen, C-68/91 P, Rec. s. I-6849, punkt 18; förstainstansrätten den 3 mars 1993, Vela Palacios mot ESK, T-25/92, Rec. s. II-201, punkt 45; förstainstansrätten den 13 juli 1995, Rasmussen mot kommissionen, T-557/93, REGP s. II-603, punkterna 30 och 31

Eftersom utkastet till rapporten för år 1991–1993, som tillställdes sökanden i februari 1994, hade upprättats av en obehörig tjänsteman och då förklaringen om förlängning av betygsrapporten för år 1989–1991 inte innehöll en beskrivning av de arbetsuppgifter som sökanden haft under tidsperioden 1991–1993, hade GD V inte tillgång till sökandens senaste betygsrapport när den utarbetade förteckningen över tjänstemän som föreslogs för befordran till lönegrad A 4 (punkt 50–52).

Förstainstansrätten anmärkte dock att GD V på ett tillfredsställande sätt hade kunnat beakta de obestridda bedömningar som förekom i sökandens betygsrapport för år 1989–1991, och som var kända då de fanns identiskt återgivna i förklaringen om förlängning av betygsrapporten. Emellertid verkar det som att, även om GD V i rätt tid hade haft tillgång till denna förlängda betygsrapport, skulle GD V ändå inte ha skrivit in sökanden på förteckningen över de tjänstemän som kunde komma ifråga för befordran, på grund av skillnaden mellan de omdömen som sökanden fått i betygsrapporten för år 1989–1991, och de omdömen som tjänstemännen som föreslagits befordran av GD V hade fått. Förstainstansrätten anmärkte att sökandens arbetsuppgifter inte hade undergått någon betydelsefull förändring sedan sökanden anställdes vid generaldirektoratet. Förstainstansrätten förklarade att även om merparten av de tjänstemän som föreslagits befordran till lönegrad A 4 av GD V var yngre än sökanden, är det jämväl bedömningen av tjänstemännens meriter som utgör det avgörande kriteriet när det gäller befordran, och tillsättningsmyndigheten kan inte ta hänsyn till kandidaternas ålder utom i andra hand (punkt 53–59).

Hänvisning till domstolen den 17 januari 1989, Vainker mot parlamentet, Rec. s. 23, punkterna 16 och 17

Av detta följer, enligt förstainstansrätten, att även om kommissionen inte hade tillgång till sökandens senaste betygsrapport vid det omtvistade befordringsförfarandet, hade denna omständighet inte bestämmande inverkan på befordringsförfarandet (punkt 63).

Den andra delen av första grunden: Jämförelsen av meriter är felaktig då den borde ha varit begränsad till tjänstemän vid GD V

Förstainstansrätten erinrade om att en förberedande bedömning av de tjänstemän som kandiderar till befordran sker vid de olika generaldirektoraten på kommissionen där de tjänstgör och att denna bedömning inte kan anses hindra en jämförelse av kandidaternas meriter, såsom avses i artikel 45 i tjänsteföreskrifterna, utan tvärtom ingår i principen om god förvaltning (punkterna 67 och 68).

Hänvisning till förstainstansrätten den 30 november 1993, Tsirimokos mot parlamentet, T-76/92, Rec. s. II-1281, punkt 16; Rasmussen mot kommissionen, nämnd ovan, punkt 21

Den tredje delen av första grunden: Felaktig metod för tilldelning av prioriteringspoäng

Eftersom sökanden inte med verkan kunde komma i fråga genom att av GD V bli föreslagen för befordran till lönegrad A 4, hade vederbörande inte något intresse av att utveckla denna del av grunden, då han själv bekräftade att han inte bestred giltigheten av generaldirektoratets behörighet att upprätta en prioritetsordning över förslagen till befordran inom området för respektive generaldirektorat. Dessutom är den kritiserade metoden för bedömning förenlig med artikel 45 i tjänsteföreskrifterna (punkt 72–74).

Hänvisning till domstolen den 1 juli 1975, *De Wind mot kommissionen*, 62/75, Rec. s. 1167; förstainstansrätten den 10 juli 1992, *Mergen mot kommissionen*, T-53/91, Rec. s. II-2041, punkt 36; *Rasmussen mot kommissionen*, nämnd ovan, punkt 20

Den andra grunden: Överträdelse av artikel 26 i tjänsteföreskrifterna

Eftersom sökanden inte under processens förlopp hade bestritt giltigheten i sig av de bedömningar som ärendet gällde, baserades denna grund på att sökanden inte hade beretts tillfälle att kontrollera och ge synpunkter på den förlängda betygsrapporten för år 1989–1991, vilket är utan relevans vad avser detta förfarande (punkt 78).

Skadeståndsyrkandet

Förstainstansrätten konstaterade att sökanden, i strid med kraven i artikel 44 c i rättegångsreglerna, varken hade angett grunden för det anspråk han avsett påkalla, särskilt vad som orsakat skadan, eller preciserat, förutom ungefärligt, beräkningen av sin ideella skada (punkterna 84 och 85).

Hänvisning till domstolen den 3 december 1992, *TAO/AFI mot kommissionen*, C-322/91, Rec. s. I-6373, punkterna 13 och 14; förstainstansrätten den 15 februari 1995, *Moat mot kommissionen*, T-112/94, REGP s. II-135, punkt 38

Vidare borde sökanden, som inte hade något skäl att påstå att hans utsikter till befordran hade blivit försämrade, inte ha gett sken av att han hade rätt till ersättning genom ideellt skadestånd som om dessa förhållanden skulle ha förelegat (punkt 86).

Rättegångskostnader

Förstainstansrätten förpliktade kommissionen att bära samtliga rättegångskostnader, eftersom kommissionen hade orsakat att sökanden inlett den aktuella talan genom att en obehörig tjänsteman utarbetade förslaget till sökandens betygsrapport och hela det omtvistade befordringsförfarandet genomfördes utan att den senaste betygsrapporten för sökanden i vederbörlig ordning fanns tillgänglig (punkt 89).

Hänvisning till Vincent mot parlamentet, nämnd ovan, punkt 28

Domslut:

Talan ogillas.

Kommissionen skall bära sina egna och sökandens rättegångskostnader.